

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **J. M.**, zastoupený Mgr. Veronikou Zavadilovou, advokátkou, sídlem Kramářova 3379, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. srpna 2020 č. j. KUOK 89508/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 17. března 2022 č. j. 72 A 37/2020 - 52,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 17. března 2022 č. j. 72 A 37/2020 - 52 a rozhodnutí žalovaného ze dne 10. srpna 2020 č. j. KUOK 89508/2020 **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **25 096 Kč** k rukám jeho zástupkyně Mgr. Veroniky Zavadilové, advokátky, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad v Lipníku nad Bečvou (dále jen „městský úřad“) uznal žalobce rozhodnutím ze dne 22. května 2020 č. j. MU/09315/2020 vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 15. března 2019 oznámil na policii, že jej téhož dne v linkovém autobuse na autobusovém nádraží v Lipníku nad Bečvou fyzicky napadl řidič autobusu J. H. Šetřením však bylo zjištěno, že žalobcem uvedené okolnosti a informace jsou smyšlené a nezakládají se na pravdě. Městský úřad žalobci uložil pokutu ve výši 2 000 Kč.

[2] Odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v návěti. K námitkám žalobce uvedl, že odlišnosti mezi výpověďmi J. H. a svědkyně M. V., která

měla cestovat stejným autobusem jako žalobce, nevzbudily pochybnosti o věrohodnosti svědkyně. Žalovaný naopak poukázal na některé rozpory v jednotlivých vyjádřeních žalobce.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) zamítl rozhodnutím označeným v návěti. Označil za nesporné, že žalobce na policii oznámil podezření ze spáchání přestupku řidičem autobusu. Policie následně věc odložila s tím, že se skutek nestal. Nebyly zjištěny žádné indicie zpochybňující věrohodnost svědků. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu bez rozumných pochybností, nebyl tedy prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*. Řidič autobusu svědkyni V. neznal, neboť v den incidentu policii žádné svědky nesdělil, potkal ji znovu v autobuse až po nějaké době. Krajský soud dále poukázal na to, že svědci mohou být na rozdíl od obviněného postiženi za nepravdivou nebo neúplnou výpověď. Nešlo o situaci, kdy by proti sobě stálo pouze tvrzení žalobce a tvrzení řidiče autobusu. Pochybnosti o tom, zda mohli svědci vidět stomický sáček (tzv. vývod) žalobce, krajský soud označil za nepodstatné.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Stejně jako doposud namítal nesprávně zjištěný skutkový stav a porušení zásady *in dubio pro reo*. Již v žalobě popsal rozpory mezi výpověďmi J. H. a M. V., s nimiž se krajský soud nevypořádal, stejně jako s otázkou ovlivnění M. V., neboť není zřejmé, jakým způsobem se vůbec ocitla v postavení svědkyně. Žalovaný hodnotí výpověď J. H., který byl přímým účastníkem incidentu, jako věrohodnější než výpověď stěžovatele. Rozpory v jeho výpovědích zlehčuje, zatímco stěžovatelovu výpověď hodnotí přísně, přičemž odkazuje na odlišné procesní postavení obviněného a svědka. Pomíjí však, že výpověď svědka H. je zároveň obranou proti obvinění z napadení stěžovatele. Svědkyně V. nemohla vnímat událost tak, jak ji popisuje, mimo jiné proto, že sama uvedla, že po celou dobu telefonovala s kamarádkou. Závěr krajského soudu, že nic nenasvědčuje tomu, že by se svědkyně seznámila s řidičem H. před podáním své výpovědi, není pravdivý. Krajský soud blíže neodůvodnil svůj závěr o věrohodnosti svědkyně. Policista P. R., kterého rovněž městský úřad vyslechl jako svědka, událost nevnímal vlastními smysly, pouze převzal tvrzení jedné ze stran incidentu, jeho výpověď je třeba hodnotit obezřetně. Stěžovatel nesouhlasí s výtkou, že si měl přivolat lékařskou pomoc bezprostředně po incidentu, zdravotní následky po fyzickém útoku se mohou projevit s časovým odstupem. Odkázal na požadavky Ústavního soudu na posuzování situací „tvrzení proti tvrzení“. Neexistuje žádný důkaz, který by podpořil tvrzení jednoho z účastníků incidentu, a proto měl krajský soud rozhodnout ve prospěch stěžovatele.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že skutečnost, jak se policie dozvěděla o existenci svědkyně V., nepovažoval za natolik relevantní, aby se jí ve svém rozhodnutí výslovně zabýval. Ze spisu nevyplývá, že by J. H. svědkyni kontaktoval a domluvil se s ní, že „vše dosvědčí“, jak uváděl stěžovatel. Žalovaný zdůraznil odlišné postavení obviněného z přestupku a svědků. Stěžovatel popisoval útok J. H. rozličně, žalovaný kladl důraz na konzistentnost jeho vyjádření a důvodně poukazoval na rozpory. Oproti tomu rozpory mezi výpověďmi svědků H. a V. se týkaly irelevantních okolností. Žalovaný stěžovateli nevytýkal, že si nepřivolał lékařskou pomoc bezprostředně po incidentu, pouze poukazoval na to, že z jeho reakce neplyne, že by měl bolesti. V daném případě nešlo o situaci „tvrzení proti tvrzení“.

[6] Nejvyšší správní soud zaslal stěžovateli vyjádření žalovaného na vědomí.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o některých přestupcích se fyzická osoba *dopustí přestupku tím, že úmyslně naruší občanské soužití tak, že jiného nepravdivě obviní z přestupku.*

[9] Formální stránka tohoto přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o některých přestupcích odpovídá trestnému činu křivého obvinění, který spáchá ten, *kdo jiného lživě obviní z trestného činu* (§ 345 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). V obou případech se pro naplnění formálních znaků skutkové podstaty vyžaduje, aby pachatel jiného nepravdivě (lživě) obvinil z protiprávního jednání (jak uvedl Nejvyšší soud například v usnesení ze dne 20. října 2016 sp. zn. 7 Tdo 1272/2016, lživě obvinít znamená nepravdivě tvrdit, že se jiný dopustil jednání naplňujícího skutkovou podstatu trestného činu). Rozdíl je v závažnosti takového jednání, především v tom, zda je poškozený křivě obviněn ze spáchání přestupku, či trestného činu (JEMELKA, L., VETEŠNÍK, P. *Zákon o odpovědnosti za přestupky. Zákon o některých přestupcích. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020. Cit. dle Beck-online, § 7 zákona o některých přestupcích).

[10] Z judikatury Nejvyššího soudu přitom vyplývá, že nedostatek skutečností nasvědčujících podezření ze spáchání trestného činu sám o sobě nestačí k naplnění znaku „lživosti“ (usnesení ze dne 4. listopadu 2014 sp. zn. 7 Tdo 1404/2014). Křivé obvinění musí být objektivně nepravdivé v tom smyslu, že trestný čin nebyl vůbec spáchán nebo ne tak, jak pachatel uvádí, nebo že pachatelem trestného činu nebyla uvedena osoba (ZEZULOVÁ, J. in DRAŠTÍK, A. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015. Cit dle ASPI, § 345). Při posuzování viny pachatele trestného činu křivého obvinění nestačí zabývat se pouze otázkou, zda osoba, kterou pachatel obvinil, skutečně spáchala trestný čin, případně zda pro něj byla stíhána a odsouzena. Je nutné zároveň prokázat, že si pachatel byl vědom, že jinou osobu obviňuje nepravdivě (usnesení ze dne 28. března 2018 sp. zn. 5 Tdo 187/2018 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSFR ze dne 6. listopadu 1990 sp. zn. Tzv 28/90).

[11] Ústavní soud přitom zdůrazňuje, že pro odsouzení za křivé obvinění nestačí, že se nepodaří prokázat vinu toho, kdo byl označen za pachatele (náleze ze dne 7. března 2002 sp. zn. IV. ÚS 485/01, N 26/25 SbNU 205, podobně též rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 30. června 2011 ve věci *Klouvi proti Francii*, stížnost č. 30754/03). V případech, kdy proti sobě stojí dvě vzájemně protichůdná tvrzení, je třeba obzvláště důkladně posuzovat jejich věrohodnost a přesvědčivě zdůvodnit, jak byly jednotlivé výpovědi hodnoceny, a to za přísného respektování principu presumpce nevinu. Mimo jiné v takové situaci rozhodně nelze opomenout objektivní pochybnost o zainteresanosti svědka na výsledku řízení, a to zejména v případech, kdy je výpověď svědka jediným přímým důkazem o vině (náleze ze dne 22. června 2016 sp. zn. I. ÚS 520/16, N 119/81 SbNU 853).

[12] Těmto požadavkům, které lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc, jak správně namítal stěžovatel, však napadená rozhodnutí nedostála.

[13] Stěžovatel byl shledán vinným z toho, že řidiče J. H. nepravdivě obvinil ze spáchání přestupku, na základě svědeckých výpovědí tohoto řidiče a svědkyně M. V., která měla celý incident mezi stěžovatelem a řidičem pozorovat. Městský úřad vyslechl též policistu P. R., který s řidičem bezprostředně po incidentu jednal a později i se stěžovatelem. Policista R. však pouze popsal, co mu vylíčil J. H., a uvedl, že od stěžovatele přijímal prvotní oznámení, že jej řidič H. fyzicky napadl. Tyto skutečnosti (tedy že J. H. poté, co stěžovatel vystoupil z autobusu, zavolal policii a popsal svou verzi události) však nebyly sporné. Samotnému incidentu policista nebyl

přítomen, a z jeho výpovědi proto nelze dovozovat, že by stěžovatelovo tvrzení, že jej řidič napadl, bylo nepravdivé.

[14] Zbývají tedy výpovědi J. H. a M. V., jejichž věrohodnost stěžovatel od počátku zpochybňoval. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že v tomto ohledu jsou úvahy žalovaného, které následně převzal krajský soud, nedostatečné.

[15] V první řadě je nutné jednoznačně odmítnout, že by měli být tito svědci věrohodnější než stěžovatel proto, že vypovídali v odlišném procesním postavení a hrozil jim trestní postih za křivou výpověď, zatímco stěžovatel jako obviněný mohl na svoji obranu i lhát. Podle této logiky by totiž nebylo nutné nikdy zkoumat věrohodnost žádného svědka, naopak by bylo nutné ji automaticky předpokládat (shodně již citovaný nálezn I. ÚS 520/16). Postih za nepravdivé obvinění jiného z přestupku navíc hrozí všem bez ohledu na jejich procesní postavení (stejně jako trestný čin křivého obvinění lze spáchat i v postavení obviněného, srov. ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. 2. vydání*. Praha: C. H. Beck, 2012. Cit. dle Beck-online, § 345, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. srpna 2017 sp. zn. 8 Tdo 713/2017).

[16] Nejvyšší správní soud dále přisvědčuje stěžovateli, že žalovaný i krajský soud nedůvodně zlehčovali rozpory ve výpovědích svědka H. a svědkyně V. a nevzali je patřičně v úvahu při hodnocení věrohodnosti těchto svědků.

[17] V první řadě není jasné, jakým způsobem byla kontaktována M. V.. J. H. bezprostředně po incidentu uváděl, že v autobuse byly pouze děti. Při podání vysvětlení dne 13. května 2019 však již zmiňoval 3 – 4 dospělé. Zároveň uvedl, že den předtím shodou okolností potkal osobu, která byla incidentu se stěžovatelem přítomna a je ochotná svědčit. Slíbil policistům, že jakmile na ni získá kontaktní údaje, předá jim je. Tuto verzi potvrdil i policista P. R. při výslechu dne 23. října 2019. Při svědecké výpovědi na jednání dne 11. září 2019 naproti tomu však J. H. uváděl, že to byla policie, kdo mu sdělil, že byl zjištěn svědek, který potvrdí jeho výpověď, a výslovně vyloučil, že by policii nějakého svědka oznamoval.

[18] Dále je třeba zmínit, že J. H. při podání vysvětlení dne 13. května 2019 tvrdil, že na autobusovém nádraží v Lipníku nad Bečvou otevřel jen zadní dveře, kterými cestující vystoupili, později však uváděl, že otevřel přední i zadní dveře. J. H. rovněž při výslechu dne 11. září 2019 tvrdil, že policie po příjezdu na autobusové nádraží mluvila s nějakými lidmi, kteří uvedli stěžovatelovu totožnost. To však neodpovídá výpovědi policisty R., který tvrdil, že od J. H. získali pouze popis stěžovatele a ztotožnili jej až poté, co se sám dostavil na policejní služebnu, aby oznámil incident ze svého pohledu.

[19] Poměrně zásadní rozpory vykazuje i výpověď svědkyně M. V.. Ani jednou neuvedla, že by J. H. v jednom okamžiku během přepravy opustil místo řidiče a šel stěžovatele upozornit, aby přestal s nadávkami, ačkoli to J. H. uváděl při podání vysvětlení i při svědecké výpovědi. S ohledem na to, jak podrobně svědkyně událost jinak popisovala, je poněkud zarážející, že právě tuto okolnost vynechala. Největší pochybnosti však vyvolává otázka, kdy vlastně svědkyně do autobusu nastoupila. Při podání vysvětlení dne 29. května 2019 tvrdila, že se tak stalo ve Velké Bystřici, při výpovědi dne 11. září 2019 si již přesnou zastávku nepamatovala, v obou případech však uváděla, že stěžovatel nastoupil až po ní. Stěžovatel však – a to nebylo sporné – autobusem jel už z Velkého Újezdu, tedy od začátku linky. Žalovaný dovodil, že svědkyně si mohla zaměnit Velkou Bystřici a Velký Újezd. Pokud by však svědkyně nastoupila již ve Velkém Újezdu, nebylo možné, aby stěžovatel do autobusu nastoupil první zastávku po ní, jak uváděla při podání vysvětlení.

pokračování

[20] Poslední významnou okolností, která stojí za zmínku, je shodné tvrzení obou svědků, že stěžovatel měl stomický sáček. Ačkoli přímo nesouvisí s podstatou jednání, které je stěžovateli kladeno za vinu, má vliv na hodnocení věrohodnosti obou svědků (pokud by v tomto směru lhali, nutně by to významně zpochybnilo i zbytek jejich výpovědí). Stěžovatel v řízení o přestupku tvrdil, že ve chvíli, kdy nastupoval do autobusu, na sobě měl stejnou bundu jako při jednání u městského úřadu, v níž není přítomnost stomického sáčku poznatelná. Toto tvrzení nikdo nezpochybnil. V protokolu o jednání městský úřad uvedl: „Při čelním pohledu na vzdálenost cca 1,5 metru na obviněného se zapnutou bundou na zip po celé délce zipu není zřejmé, že obviněný má na sobě, nebo u sebe stomický sáček, při situaci s rozepnutou bundou, kdy zip je zcela rozepnut, ale obviněný nehybně stojí a zip je od sebe vzdálen na vzdálenost do 10 cm, tak rovněž správní orgán vizuálně nevidí umístění stomického sáčku.“ Stěžovatel od počátku pokládal otázku, jak tedy mohli svědci jeho stomický sáček vidět, nedostalo se mu na ni však odpovědi. Argument žalovaného, že „v řízení o přestupku nebylo bez důvodných pochybností zjištěno, že by stomický sáček obviněného nebyl při jeho nastupování do předmětného autobusu viditelný“, nepřipustně obrací důkazní břemeno ve stěžovatelův neprospěch. Je úkolem správních orgánů nad rozumnou pochybnost prokázat skutečnosti, jimiž podporují rozhodnutí o vině, nikoli naopak.

[21] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ani stěžovatelova tvrzení nebyla po celou dobu konzistentní. Poukázat lze zejména na změnu popisu napadení ze strany řidiče (původně měl stěžovatele uchopit zezadu za krk palcem a ukazováčkem a žduchnout ven ze dveří autobusu, později už jen stisknout zezadu na šíji). Na jednání dne 11. září 2019 stěžovatel nejprve tvrdil, že autobus byl plný lidí, kteří dokonce stáli v uličce, a hned nato uvedl, že mezi ním a řidičem (jejichž místa od sebe byla vzdálená přibližně 4,5 metru) nikdo neseděl. Původně též uváděl, že na něj J. H. během jízdy křičel, na ústním jednání naproti tomu tvrdil, že s řidičem během jízdy nehovořil. To však samo o sobě neznamená, že se měl žalovaný automaticky přiklonit „na druhou stranu“. Postih stěžovatele za nepravdivé obvinění jiného z přestupku by byl možný pouze za předpokladu, že by bylo mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že skutečnosti uváděné stěžovatelem byly nepravdivé – tedy že jej J. H. k nenapadl. Tento závěr by se však musel opírat o výpovědi věrohodných svědků (jiné důkazy žalovaný nemá). Pokud nebudou pochyby o věrohodnosti svědků vyvráceny, bude nutné s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* řízení o přestupku stěžovatele zastavit.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí o vině žalobce nestojí na dostatečně přesvědčivých důkazech, neboť se žalovaný ani krajský soud nevypořádali s relevantními námitkami, jimiž žalobce zpochybňoval věrohodnost klíčových svědků. Kasační stížnost je tedy důvodná, a proto Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.) i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.].

[23] V souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti i o žalobě. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., který se v řízení před Nejvyšším správním soudem uplatní na základě § 120 s. ř. s., *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

[24] Procesně úspěšný žalobce zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč (položka 19 přílohy k zákonu o soudních poplatcích).

[25] Žalobce byl v řízení před krajským soudem zastoupen nejprve obecným zmocněncem, jemuž odměna za zastupování nenáleží. Ode dne 8. prosince 2020 jej zastupovala advokátka, která v řízení před krajským soudem učinila celkem tři úkony právní služby – převzetí a přípravu právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepis repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání dne 17. března 2022 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinila zástupkyně žalobce jeden úkon právní služby, a sice sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupkyně žalobce učinila čtyři úkony právní služby, za každý z nich jí náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. b) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).

[26] Zástupkyni žalobce dále v řízení před krajským soudem vznikly náklady spojené s cestou jejího koncipienta z Přerova, kde má sídlo, na jednání do Olomouce a zpět, což je, jak uvedla ve vyčíslení, 50 km. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad (dále jen „vyhláška“), aplikované na základě § 13 odst. 5 advokátního tarifu, činí sazba náhrady za 1 km jízdy u osobních silničních motorových vozidel 4,70 Kč; pro uvedenou vzdálenost je celková výše této náhrady 235 Kč. Z technického průkazu vozidla založeného ve spise krajského soudu vyplývá průměrná kombinovaná spotřeba paliva (motorové nafty) 5,2 l na 100 km, což při uvedené vzdálenosti dává celkový objem spotřebovaných pohonných hmot 2,6 l. Podle § 4 písm. a) vyhlášky ve znění účinném ke dni jednání před krajským soudem (tj. do 13. května 2022) je výše průměrné ceny za 1 litr motorové nafty 36,10 Kč. Náhrada za spotřebované pohonné hmoty tedy celkově činí po zaokrouhlení 94 Kč. Celková výše náhrady cestovních výdajů zástupkyně stěžovatele činí 329 Kč.

[27] Zástupkyni žalobce náleží též náhrada za promeškaný čas strávený cestou na jednání a zpět [§ 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu]. Výše náhrady činí 100 Kč za každou započatou půlhodinu (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Cesta mezi Přerovem a Olomoucí trvá s ohledem na vzdálenost necelou půl hodinu, zástupkyni žalobce tedy náleží náhrada za čas promeškaný na cestě tam a zpět ve výši 200 Kč.

[28] Zástupkyně žalobce doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, přiznaná odměna se jí proto navyšuje o 21 % čítajících výši této daně na 17 096 Kč (po zaokrouhlení).

[29] Celková výše náhrady nákladů řízení přiznané žalobci, zahrnující zaplacené soudní poplatky a odměnu, náhradu hotových výdajů a náhradu za promeškaný čas zástupkyně, činí 25 096 Kč. K jejímu uhrazení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[30] Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. září 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu